

ANCSA BÁNATA (1. fejezet)

Ancsa szomorúan ült a fürdőkádban, és azon tűnődött, vajon miért történik mostanában folyton valami kellemetlenség vele. Igaz, ami igaz, ezek a kellemetlenségek többnyire ugyanolyan váratlanul el is tűntek, mint ahogyan felbukkantak, de a bosszúságtól melyet okoztak, nehéz volt szabadulni.

Ám az a hír, melyet ma jelentettek be szülei, túltett minden eddigi kellemetlenségen.

Az egész úgy kezdődött, hogy apát magasabb beosztásba helyezték, rábízták egy csapat ember irányítását. Ez tulajdonképpen jó hír, hiszen nagy megtiszteltetés, no meg fizetésemeléssel is jár. - így magyarázta anya. Ancsa örült is neki egészen addig, míg szülei ki nem mondták azt a szörnyűséget.

Ahogy felidézte magában a beszélgetést, könnybe lábadt a szeme. Nagyon sajnálta magát, és dühös lett anyára, aki kimondta azt a bizonyos mondatot:

- Mivel apának másik városban lesz a munkahelye, odaköltözünk.

- De mi lesz velem? - kérdezte akkor a kislány. - Hová járok majd iskolába?

- Ne félj, ott is lesz iskola. - vigasztalta anya, persze teljesen feleslegesen, hiszen ő egyáltalán nem az iskola után búsult. Mit számít, hogy lesz iskola, ha nem lesznek ott az ismerős osztálytársak. A barátok, az ellenségek, a szeretett, és kevésbé szeretett tanárok - az egész, megszokott környezet.

Itt tartott a visszaemlékezésben, amikor furcsa dolgot pillantott meg. Az egyik habfürdőbuborék közepében apró, babaarcú manócskát vett észre. Még meglepődni sem volt ideje, mert a következő pillanatban a buborék elpattant, és a kismanó már a kád szélén üldögélt.

- Te meg, hogy kerülsz ide? - csodálkozott a kislány.

- Úgy gondoltam, szükséged van rám. - felelte csengő hangon a váratlan vendég. - Engedd meg, hogy bemutatkozzam: Miri vagyok, a manólány. Te pedig Ancsa vagy, igaz?

- Igen. Honnan tudod?

- Ismerlek. Itt vagyok melletted mióta csak megszületted, de idáig nem mutatkoztam előtted. Most azonban úgy látom, igazán bánatos vagy!

Ancsa mélyet sóhajtott:

- Persze, hogy az vagyok! Gondold csak el! A szüleim el akarnak költözni. Új iskolába

kerülök, itt kell hagynom a barátaimat. Soha többet nem látom őket! Nem akarok elköltözni!

- Félsz az ismeretlentől, igaz?

- Igen. Azt hiszem, én már nem tudok többé nevetni...

- Szeretnék téged elvinni valahová. Láttál már virágokat táncolni?

- Nem. - rázta fejét a kislány.

- Velem jössz?

- Igen, de anyuék...

- Ne félj, időben visszaérünk. Indulás! - A kismanó megfogta Ancsa kezét, és csendesen énekelni kezdett:

*Nézz magadba, hisz a fényes szivárványon túl,
Nem állhat már senki eléd, te vagy ott az úr.
Ne gördíts hát akadályt a képzelet elé,
Gyere velem, indulunk a szivárvány mögé!*

A VIRÁGOK BÁLJA (2. fejezet)

Ancsa csodálkozva vette észre, hogy olyan apróra zsugorodott akár a manólány, és egy kicsi léghajóban üldögél. Kíváncsian nézte az alattuk elterülő várost, a lakótelep hatalmas épületeit. Összeszorult a szíve, amikor eszébe jutott, hogy nem sokáig láthatja már ezeket a kissé ósdi, nem igazán szép, számára mégis kedves házakat.

A komor gondolatok azonban nyomban eltűntek, amint elhagyták a várost és egyre messzebbre kerültek tőle. Többször autózott már szüleivel szántóföldek, erdők mellett, kirándulni is jártak, ám ez az érzés, ami most előtűnt, teljesen új volt számára. Vígan hajladoztak a búzaszárak a langyos esti szélben, a csillagok fénye belepte az erdő koronáját, és minden olyan aprócska volt fentről nézve.

- Soha nem gondoltam, hogy ilyen nagy a világ! - mondta ki, ami eszébe jutott, de mindjárt el is szégyellte magát a suta mondatért. Miri azonban úgy látszik, megértette őt, mert egyetértően mosolygott.

- Bizony, más így felülről nézni a tájat, egymás mellett látni erdőket, mezőket, hegyeket.

Néhány perc elteltével a léghajó ereszkedni kezdett, és Ancsa önkéntelenül felkiáltott. Alattuk, számtalan kisebb-nagyobb virág szaladgált izgatottan. Tulipánok, hóvirágok, rózsák, margaréták, a legnagyobb egyetértésben fecsegték, igazgatták szirmaikat, nézegették magukat a középre állított, hatalmas víztükörben.

A léghajó puhán földet ért, majd miután utasai kiszálltak, újra a magasba emelkedett. A virágok ismerősként köszöntötték a kismanót, és barátságosan üdvözölték Ancsát is.

- Foglaljatok helyet! - mondta egy sárga nárcisz.

Ancsa csak most vette észre a hatalmas emelvényt, melyen nézők sokasága üldögélt. Többnyire gyerekek voltak ott, de mindegyik mellett ült egy-egy manó, törpe, tündér vagy varázsló. Miri egy üres székhez vezette a kislányt, és ő maga is leült mellé.

- Mindjárt kezdődik az előadás - mosolygott rájuk egy barátságos anyóka, akinek ölében, totyogókorból éppen csak kinőtt kisfiú ült.

- Milyen előadás? - akarta kérdezni Ancsa, de hangját elnyomta a felhangzó tapsvihar, majd egy lila sáfrány hangja, aki a kezében tartott mikrofonba beszélt:

- Kedves nézőink, kedves vendégeink! Azért gyűltünk itt ma össze, hogy részt vegyünk a minden évben megrendezésre kerülő virágbálon. Az ország valamennyi erdejéből, mezejéről, hegyvidékéről, parkjaiból és a kertekből jöttek el ma a virágok, hogy bemutassák nekünk a tudományukat. Először a csoportos táncokat láthatjuk, majd a szólótáncokat tekinthetjük meg. Ezt követi az illatbemutató, majd a hajnalig tartó bál, melyhez mindenkinek jó szórakozást kívánunk! A zenét, a Szélszellő zenekar biztosítja. Most pedig köszöntsék szeretettel, a Napraforgó csoportot!

Újra felhangzott a taps, majd a táncosok elhelyezkedtek. Ancsa tátott szájjal figyelte, ahogy a sok sárga napraforgó beteríti a színpadot. A zenekar játszani kezdett, és a nézők elismerően állapították meg, milyen szépen, egyszerre mozognak a virágok. A zene üteme hol lassult, hol erősödött, a táncosok pedig remekül alkalmazkodtak ehhez, és a fejüket is hihetetlenül egyszerre mozgatták, forgatták. A zene véget ért, a napraforgók meghajoltak. Zúgott a vastaps, az éljenzés.

A pipacsok egy lassú, kecses táncot adtak elő, mélabús dallamra, a vérző mező sóhaja körbelebegett a teremben. Többen szipogni kezdtek a nézőtérben, és Ancsának is összeszorult a torka a hullámzó, piros, csodaszépen táncoló virágok láttán.

Ezután a sárga repcék következtek, akik egy pergő ritmusú, vidám táncot adtak elő, melyet a nézők ütemes tapssal követtek. Arról szólt a dal, milyen nehéz, mégis vidám munka a repcemagot elültetni, gondozni, learatni, és milyen hasznos a repceolaj.

A fehér margaréták látványos, akrobatikus elemekkel tarkított bemutatója zárta a csoportok táncát.

A páros táncokat egy hóvirágpáros gyönyörű balettje nyitotta, majd egy fekete és egy piros tulipán műsora követte. Ők akrobatikus rock and roll-lal kezdték, majd tangóval folytatták, végül keringővel zárták bemutójukat. Nagy sikerük volt a boglárkáknek is, akik népi táncot mutattak be.

Őket, a szőlőtáncosok követték. Először az ibolya, majd a gerbera, végül az erdei szélfü mutatta be tudományát. Remekül szemléltették, hogyan lesz az aprócska magból gyönyörű növény, mennyi napsütés, eső, szeretet kell ehhez.

Néhány perces szünet után illatbemutatóval folytatódott a műsor, ami Ancsát-és a többi nézőt- teljesen elbűvölte. A kamillavirágok kezdték a sort, majd miután a szellők kisöpörték a finom teaillatot, az ibolyák következtek. Anca úgy érezte magát, mintha egy tavaszi erdőben üldögélné, és igazán sajnálta, hogy a szellők elfűjták ezt az illatot is. Nem sokáig búsulhatott azonban, hamarosan kárpótolta a mindent betöltő, édes rózsaillat. Azt hitte, ezt már nem lehet fokozni, ám amikor illatozni kezdett a sok száz lilium úgy elbódult, hogy csak akkor tért magához, mikor a szellők kisöpörték az illatos levegőt. Ahogy körülnézett, látta, hogy a többiek is szédelegve, szórakozottan maguk elé bambulva üldögélnek, senkit nem kímélt a liliumok mutatványa. Ám amint a zenekar vidám ritmusú dalba kezdett, és valamennyi szereplő ismét színpadra lépett, újra visszatért a jókedv is. Tapsoltak, lábukkal doboltak, kiabáltak, éljeneztek valamennyien, és Ancsának eszébe sem jutott, hogy ő tulajdonképpen szomorú.

Ezután következett a táncmulatság, a bál, melyen a táncosok keveredtek a nézőkkel, bárkit fel lehetett kérni. Manók pörgették a gyerekeket, virágok forogtak tündérekkel, varázslókkal. Anca olyan jól érezte magát, hogy őszintén sajnálta, amikor véget ért a bál.

A vendégek sorban távoztak, és ők is beszálltak a léghajóba.

- Ez volt életem legszebb napja. - jelentette ki a kislány, és így is érezte.

Miri mosolyogva nézte, hallgatta Anca vidám csacsogását.

- Hamarosan megérkezünk - mondta aztán. - Nekem most mennem kell, de ne felejtse, én mindig itt vagyok körülötted. Hívjál nyugodtan bármikor, ha szükséged van rám.

A léghajó megérkezett, Anca a fürdőszobában, a kádban találta magát, egyedül. A víz már egészen kihűlt, s édesanyja kopogott az ajtón.

- Anca! Mi van veled? Elaludtál, kislányom? Már egy fél órája fürdesz!

- Nem alszom anya, megyek már. Csak egy kicsit álmodoztam, azt hiszem - felelte a kislány, és elgondolkodva, mosolyogva mászott ki a kádból.

ÉVSZAKOK BIRODALMA (3. fejezet)

A következő hetek lázas izgalomban teltek. Hirdetéseket böngésztek, lakásokat, házakat néztek, s az ő lakásukat is folyton mustrálták. Fárasztó, mégis izgalmas időszak volt ez Ancsa számára, és legalább elterelte gondolatait a költözködés szomorú oldaláról. Büszke volt rá, hogy szülei meghallgatják az ő véleményét is, elkísérte őket, mikor felkerestek egy-egy jónak tűnő hirdetést.

Végül egy szép napon, megtalálták azt a házat, amelybe mindannyian beleszerettek. Pici ház volt, egy csendes kis utcában állt, és gyönyörű kert tartozott hozzá. Ancsa, mióta részt vett a virágok bálján, nem tudott mosolygás nélkül nézni egyetlen virágra sem. Barátként tekintett a legegyszerűbb mezei virágtól kezdve, a színpompás dísznövényekig, mindegyikre. Nem csoda, hogy elbűvölte a saját virágoskert gondolata.

Ettől kezdve annyi volt a munka, hogy ki sem látszottak belőle. Ruhákat, játékokat, használati tárgyakat dobozolni, törekeny dolgokat papírba csomagolni, könyveket összekötözni. A kislány minden este olyan fáradt volt, alig várta, hogy ágyba kerüljön, már aludt is.

Aztán elérkezett az utolsó nap, a búcsú napja. Ancsa keservesen sírt, mikor elköszönt barátaitól. Hiába beszéltek meg, hogy leveleznek majd, és amikor csak lehet találkoznak, mindannyian tudták, hogy az már nem lesz ugyanaz, mintha minden nap látnák egymást. Anyuék is szokatlanul csendesek voltak, hiszen nem könnyű megválni valamitől, ami annyi időn keresztül életük része volt.

Este, mind a hárman lekuporodtak a földre, az összecsomagolt holmik közé, és beszélgettek. Mindannyiuknak hiányozni fognak az ismerős szomszédok, a megszokott parkok, a közért, és még rengeteg apróság. Meg kell majd szokni az új házat, a szobákat, az ismeretlen utcákat és az embereket. Ám, ők mindig ott lesznek egymásnak, és a kezdeti nehézségek után, biztosan megszeretik majd új otthonukat is. Amikor pedig felidéztek a kedves kis meseházat, s a szép kertet, valamennyien jókedvűek lettek, és Ancsa is bizakodva ment aludni. Talán mégis jó lesz ott lakni, talán élnek ott is aranyos gyerekek, talán ott is elfogadják majd őt.

Másnap teherautóra tették a bútorokat és egyéb tárgyaikat, s elindultak új életük felé. Ancsa segített, amiben csak tudott, így nem ért rá szomorkodni. Este azonban, mikor bement új szobájába és lefeküdt az ágyába, hirtelen nagyon magányosnak érezte magát.

- Miri! - suttogetta halkán, és megkönnyebbült, mikor meghallotta a kedves hangot:

- Itt vagyok. - a kis manó lány már ott is ült a kislány takaróján.
- Egyedül érezted magad az új szobádban?
- Nagyon. És két nap múlva kezdődik az iskola, amitől nagyon félek. Vajon, milyenek lesznek a tanárok, milyenek lesznek az osztálytársaim? Sajnos vége a nyárnak, itt ez a ronda ősz!
- Nem szereted az őszt?- kérdezte a manó.
- Miért, szerinted van valaki, aki szereti? - csodálkozott a kislány.
- Biztosan. - felelte titokzatosan Miri, majd hozzátette: - Eljössz velem az Évszakok Birodalmába?
- Persze! - kiáltotta boldogan Anca, és megfogta a manó lány kezét.

*Nézz magadba, hisz a fényes szivárványon túl,
Nem állhat már senki eléd, te vagy ott az úr.
Ne gördíts hát akadályt a képzelet elé,
Gyere velem, indulunk a szivárvány mögé!*

- hangzott el a varázsigé, és Anca kíváncsian leste, honnan érkezik a léghajó.

Ezúttal azonban egy apró vitorlás hajó siklott a szobába, alatta pedig keskeny folyó csörgedezett. A kislány elhelyezkedett Miri mellett a hajóban, és elindultak a keskeny utcákon keresztül, ki a főútra.

Anca elképedve nézte, hogy mindent víz borít, a házak alját is víz nyaldossa. Amikor azonban visszanézett, megnyugodott. Csak előttük, s alattuk volt víz, ahol elhaladt a hajó, nyomtalanul felszáradt a folyó. Nemsokára hatalmas óceánhoz érkeztek, nem volt körülöttük más, csak víz és víz, mindenütt.

Mi tagadás, Anca bizony félt egy kicsit. Olyan óriási volt az óceán, s ehhez képest a hajó, és benne ő maga, olyan kicsi! Egy apró kis pontocska csupán.

Egyszer csak, a távolban, megpillantott egy szigetet, aztán még egyet. Egyenesen arra tartottak. Ahogy közelebb értek észrevette, hogy négy kicsi sziget van egymás mellett. Hamarosan kikötöttek az első szigeten, ahol a kikötőben nagy táblára az volt kiírva:

ÜDVÖZÖLJÜK ŐSZORSZÁGBAN!

Anca csodálkozva nézett körül. A földet levélszőnyeg borította, csodaszép tarkaság fogadta őket.

- Szervusztok! - lépett hozzájuk egy szakállas törpe. - Szívesen körbevezetlek benneteket, ha szeretnétek körülnézni a szigeten.

- Nagyon köszönjük! - mondta Miri, és elindultak a törpe után.

- Először menjünk talán a levélfestőkhöz. Igazán nagyszerű munka, biztos neked is tetszik majd.- kacsintott Ancsára, aki rögtön szívébe zárta barátságos kísérőjüket.

Rövid gyaloglás után elértek a levélfestők táborához. Számtalan, színes ruhába öltözött törpe szorgoskodott itt. Előttük egy kupacban zöld levelek heverték, ebből vettek el egyet-egyét, és valamennyit szép színesre pingálták. Pirosra, barnára, sárgára, s ezek különféle árnyalataira festették a leveleket, s ami elkészült, egy apró törpikének adták, aki fáradhatatlanul hordta egy hatalmas kosárba. Igazán vidáman folyt a munka. A törpék nevetgéltek, énekeltek, és büszkén mutatták meg egymásnak egy-egy elkészült alkotásukat. Anca irigykedve nézte őket, szívesen beállt volna közéjük. Mintha csak belelátott volna a fejébe, az egyik törpe a kezébe nyomott egy ecsetet s egy zöld levelet.

- Fesd meg, légy szíves! Ez a ti almafátokra kerül majd.

Ancsa elpirult, és munkához látott. Amikor elkészült, gyönyörködve nézte művét. Szép rozsdabarnára sikerült, s egyik fele halványpiros árnyalatot kapott. A törpék elismerően pillantottak a levélre, neki pedig jólesett a dicséret.

Elbúcsúztak a festő törpéktől, és átmentek a gyümölcsosztókhoz. Itt lepődött meg csak igazán Anca! Ennyi finom gyümölcsöt még soha nem látott egyszerre. Halomban állt a szilva, a szőlő, a körte, az alma, a dió, a mogyoró, a mandula. A törpék ügyesen válogatták, ládába rakták, s vidáman lakmározták ezeket.

Szívesen fogadták a vendégeket, megkínálták őket is a finomságokkal. Anca jóízűen evett, majd elköszöntek, és meglátogatták a vándormadár indítókat. Egy tisztáson a fecskék, másikon a gólyák, harmadikon a sárgarigók gyülekeztek, és a többi költöző madár is mind egy-egy tisztáson tanácskozott. Előttük tudós, szakállas törpék ültek térképpel kezükben, és türelmesen magyarázták, merre kell menni, mire kell figyelni az úton. A madarak szaporán bólogattak, szorgalmasan jegyzeteltek, ezért nem is zavarták őket. Jó utat kívántak nekik, és tovább mentek.

- Azt hiszem, eleget láttunk. -jegyezte meg Miri. - Menjünk át Télországba!

Elbúcsúztak kísérőjüktől, és áthajóztak a következő szigetre.

KÖSZÖNTJÜK TÉLORSZÁGBAN! - fogadta őket a felirat, és egy meleg ruhába öltözött törpe sietett oda hozzájuk.

- Bújjatok bele gyorsan! - nyújtott oda nekik egy-egy meleg kabátot, nadrágot, sálát, sapkát, kesztyűt, csizmát. Szükségük is volt rá, mert a szigeten nagyon hideg volt. Mindent hó borított, a fákról jégcsapok lógtak.

- Gyertek velem! Megmutatom, hogy tanulnak táncolni a hópelyhek!

Néhány perc múlva odaértek a gyakorló pályához. Egy kissé már kopott, toldozott-foldozott felhőnél gyülekeztek a hópihék. Izgatottan, egymás után bújtak bele a felhőbe. Volt, aki bátran, nevetgélve szállt be, de olyan is akadt, aki bizony félve lépkedett.

- Ne félj, minden rendben lesz! Ez az első ugrásod?- kérdezte az oktató, és az igenlő válasza megsimogatta a félénkebb pihéket.

Mikor valamennyien elhelyezkedtek, a felhő emelkedni kezdett. Kicsit nyekergett, kicsit nyikorgott, mire az öreg tanító gondterhelten vakarta meg fejét és azt mormogta:

- Már nem bírja sokáig. Hamarosan új, oktatásra alkalmas felhő után kell néznünk.

Közben a felhő ajtaja kinyílt, és egymás után ugrottak ki a hópelyhek. Volt aki nevetett, volt aki sikított, volt aki egyedül ugrott, és akadtak olyanok is, akik összekapaszkodtak. A kezdők egyenesen, akár egy darab fa, úgy ugrottak ki, de voltak olyanok is, akik gyönyörűen keringtek, pörögtek, libegtek közben. A tanítónak mindenkire volt néhány kedves szava, és türelmesen magyarázta, hogyan tehető még kecsesebbé, még szebbé az ugrás. Aztán kiválogatta a legügyesebbeket, és elbúcsúztatta őket. A kiválasztott hópihék vidáman énekelve masíroztak az úton, a többiek irigykedve néztek utánuk. Ancsáék követték őket, és figyelték, ahogy egymás után beszállnak a gyönyörű, vadonatúj hófelhőkbe, és elrepülnek valahová, ki tudja, hová.

- Gyertek, látogassátok meg a Mikulást! - indult el a törpe egy házikó felé.

Követték őt, bár nem volt könnyű, mert alig lehetett lépkedni a nagy hóban.

A Mikulás barátságosan fogadta őket, és megmutatta Ancsának a híres aranykönyvét, amelyben a világ összes gyermeke szerepel. Erre azért van szükség, nehogy valaki véletlenül kimaradjon, mikor az ajándékosztásra kerül sor.

- És hol vannak a krampuszok, akik megverik virgáccsal a rossz gyerekeket?- nézett körül kíváncsian a kislány.

- Mit csinálnak? Ezt meg honnan veszed? - Mikulás elnevette magát.

- Hát... én úgy hallottam... - válaszolt Ancsa elbizonytalanodva.

- Szó sincs ilyesmiről! - nyugtatta meg az öreg - A krampuszok senkit nem bántanak, éppen ellenkezőleg, sokat segítenek nekem. Ők csomagolják az ajándékokat, és részt vesznek a szétosztásuknál is. Egyedül nem bírnám ezt a nehéz munkát. Ám az igaz, hogy időnként kissé nevetlenek, még engem is megtréfálnak néha.

Ekkor, mintha csak hallották volna, hogy róluk van szó, megjelentek a krampuszok. Heten voltak, és ahogy beléptek, rögtön megtelt étellel a szoba. Az egyikük teli torokból, és meglehetősen hamisan énekelte, a másik négykézláb mászva ugatott és időnként felkiáltott:

- Itt jön a harapós kutya, mindenki meneküljön! –

Hárman veszekedtek valamin, egyikük éppen elesett, és visítani kezdett, a legkisebb pedig, cigánykerekeket hányva közlekedett a többiek között.

- Elég legyen! - fogta be a fülét Mikulás. - Köszöntsétek inkább a kedves vendégeket.

- Szia Anca!- kiabálták a krampuszok, majd mindannyian egyszerre kezdtek beszélni:

- Gyere, megmutatom, hogyan kell válogatni az édességeket!- hívta az első.

- Gyere, megmutatom, hogy válogatom a gyümölcsöt!- hívta a második.

- Gyere, megmutatom, hogy válogatom a játékokat!- hívta a harmadik.

- Gyere, megmutatom, hogy csomagolom az ajándékokat!- hívta a negyedik.

- Gyere, megmutatom, hogy teszem a puttonyba a csomagokat!- hívta az ötödik.

- Gyere, megmutatom, hogy készítem elő a Mikulás ruháit!- hívta a hatodik.

- Gyere, megmutatom, hogy készítem elő a szánkót és a rénszarvasokat a nagy útra- hívta a hetedik.

- Ne féljete, megnézek mindent. - mondta a kislány, és kíváncsian figyelte a krampuszokat munka közben.

Be kellett látnia, hogy mindannyian nehéz munkát végeznek. Úgy kellett elosztani a játékot, az édességet, a gyümölcsöt, hogy mindenkinek jusson belőle, és figyelni kellett arra is, melyik gyerek, minek örül jobban. Hiszen van olyan gyerek, aki nem szereti a banánt, ezért neki például több almát csomagoltak. Na de a csomagolás, és a puttonyba rakodás sem volt egyszerű feladat! Úgy kellett elhelyezni az ajándékot, hogy minden elférjen, és persze vigyázva, nehogy eltörjön valami. A hatodik krampusznak is fontos feladat jutott. Ügyelnie kellett arra, hogy Mikulás ruhája tiszta, rendes, és persze jó meleg legyen. Nem felejtette el kikészíteni a meleg pulóvereket, a vastag harisnyát, a bélelt csizmát, kesztyűt, és persze a kabátot. A hetedik krampusz az istállóba vezette a kislányt. Anca örömmel segített megegyezni a rénszarvasokat, és megcsodálta a híres mikulás szánt is.

- Gyere Anca! - karolt belé Miri. - Menjünk át Tavaszországba.

Elbúcsúztak a krampuszoktól és Mikulástól, s visszaadták a meleg ruhákat a szakállas törpének. Hajóba ültek, és hamarosan kikötöttek a harmadik szigeten, Tavaszországban.

- Legyetek üdvözölve! - fogadta őket egy fiatal kis törpe, akinek szivárványszínű ruhája és piros sapkája igazán vidám benyomást keltett. - Szereted a virágokat? - mosolygott a kislányra, aki lelkesen bólogatni kezdett.

- Nagyszerű! Akkor gyere velem, megmutatom neked a virágbölcsit!

Hamarosan egy gyönyörű kerthez érkeztek, ahol apró virágbébi üldögéltek egymás mellett. Némelyek még egészen kicsik voltak, csupán egy kis szár, s néhány zöld levélke díszelgett rajtuk. Mások már bimbót növesztettek, színesedni kezdtek.

- Ki vigyáz ezekre a virágokra?- kérdezte Ancsa, és meglepődve fordult meg, mikor kellemes hangot hallott a háta mögül.

- Én, a Tavasztündér. - mosolygott rá egy gyönyörű, aranyhajú tünemény. - Én adagolom nekik a napsütést, a langyos esőt, a gyenge szellőt, hogy növekedni, illatozni tudjanak. Gyere, megmutatom azt is, hogyan varázsolok rügyeket a fákra.

Ancsa megbabonázva követte Tavasztündért, s önkéntelenül mosolyogni kezdett. A tündér jobbra-balra hajlongott, szelíden megérintette a bokrokat, fákat. Érintésétől valamennyi rügybe borult, mosolya nyomán pedig virágot bontottak. Léptei alatt kizöldült a fű, és ásítózva nyújtózkodni kezdtek az apró bogarak.

- Jó reggelt, katicabogár! - mosolygott be egy pettyes házikó ablakán. - Ideje felkelni, itt a tavasz.

Ahol már elhaladtak, étellel telt meg az erdő, mező, s a kislány úgy érezte, új erővel töltődött fel ő is.

- Van kedved segíteni nekem? - kérdezte a tündér. - Megrajzoljuk a vándormadarak meghívóját.

- Minek kell meghívót küldeni a vándormadaraknak? - csodálkozott Ancsa.

- Értesíteni kell őket arról, hogy itt a tavasz. Ideje hazajönni, fészket rakni, fiókákat nevelni.

Ancsa a következő pillanatban egy hatalmas asztal előtt találta magát, s előtte mindenféle színű festék hevert. Tavasztündér belemártott egy aranyszínű ecsetet a festékbe, s színpompás virágokat festett a zöld papírra.

- Ezt elküldjük a fecskéknek. A gólyákét elkészítheted te, ha van kedved.

- Szívesen - felelte a kislány, és nagy igyekezettel látott munkához.

Kicsit félve nyújtotta át az elkészült meghívót a tündérnek, mert a festés nem sikerült hibátlanul. Néhány helyen kifutott a vonalból, a sárga margaréta pedig elmaszatolódott a keze nyomán. A tavasz azonban elismerően nézett rá.

- Gyönyörű! - jegyezte meg. - Ennél vidámabb, színesebb képet, magam sem festhettem volna. A gólyák boldogok lesznek, ha meglátják.

- Ancsa, indulnunk kell Nyárországba! - fogta meg a kezét Miri.

- Maradjunk még! - kérte a lány. - Olyan szép a tavasz!

- Menj csak - simogatta meg arcát a tündér, - elhíheted, sok szépség vár rád a nyár birodalmában is.

Néhány pillanat múlva már a csónakban ültek, s vidáman integettek a színesruhás kis törpének.

NYÁRORSZÁG - hirdette a felirat a következő szigeten, s Ancsa már nem lepődött meg az aransárga ruhába öltözött törpén, aki a kikötőben várta őket.

- Szép jó napot! - hajolt meg mélyen, és egy gyöngyökkel kirakott legyezőt nyújtott át a kislánynak. - Erre szükséged lesz. - mosolygott, s Ancsa rögtön megértette, miért mondja ezt kísérijük. Hatalmas hőség volt a szigeten, a kislány úgy érezte, egy lépést sem bír tovább menni.

- Próbáld ki a legyezőt! - biztatta a törpe, s ő szót fogadott.

Ahogy megmozdította a legyezőt, kellemes, hűvös szellő ölelte át, így már nem érezte kellemetlennek a meleget.

- Ismerkedj meg a Napfűtőkkel! - vezette fel egy hegy tetejére a sárgaruhás törpe, ahol hatalmas kemencét pillantottak meg.

A hegytetőn piros manócskák dolgoztak, megállás nélkül lapátolták a szenet a kemencébe.

- Ők a Tűzmanók. Ők fűtik a Napot, ők őrzik a tüzét. Nagyon nehéz munka ez, soha nem alhatnak ki a lángok. Ne is zavarjuk őket. Gyere, megmutatom a fényszállítókat, biztosan tetszenek majd neked.

Egy gyönyörű, zöld tisztásra értek, ahol vidáman sürgött-forgott ezernyi apró törpe. Középen állt egy hatalmas kancsó, melynek teteje az eget súrolta. Alul egy kis nyílás látszódott, ehhez a nyíláshoz járultak sorban a törpék. Pici aranykancsót szorongatott a kezében mindegyik, azt tartották egyenként a lyukhoz.

- Mi ez? Mit csinálnak? - álmétkodott Ancsa.

- Ők hordják szét a Nap fényét és melegét a világba. Az óriás kancsóba folytatja be felül a Nap a meleget, ők pedig alul kancsójukba töltik, s mindenhová eljuttatják. Figyelj csak! Ők a tojáskeltetők.

Száz és száz manó hordta a fényt a madárfészkekbe, ahol a madármamák hálásan fogadták őket. Sorban repedtek meg a tojáshéjak, s az apró fiókák kíváncsian néztek szét a világban.

- Ők a búzaérlelők. - mutatott a törpe a következő csapatra, akik a gabonaföldekre, a hajladozó kalászkra öntötték kancsójuk tartalmát. - Ők pedig a vízmelegítők, akik langyossá teszik a tavak, folyók vizét, hogy kedvükre pancsolhassanak benne a gyerekek.

Ancsa megcsodálta a kék fürdőruhás vízmelegítőket, és hirtelen nagyon elálmosodott. Nem is tiltakozott, mikor Miri indulásra biztatta. Megköszönték kísérőjük kedvességét, és búcsút vettek Nyárországtól is. Hamarosan maguk mögött hagyták az Évszakok Birodalmát, és csendesen hajóztak a lakótelep felé. Nem beszélgettek, s Ancsa úgy érezte, erről nincs is mit beszélni. Annyira tele volt a friss élményekkel, annyira boldognak érezte magát, hogy úgy gondolta, minden kimondott szó rontana csak rajta. Valószínű, a manólány is így gondolhatta, mert nem szólt semmit, csak csendesen mosolygott.

Hétfőn reggel, anya ébresztette a kislányt.

- Gyere, indulnod kell az iskolába!

Egy pillanatra ismét elővette Ancsát a félelem, de a következő percben már azt érezte, hogy nem lesz semmi baj. Izgatottan, de örömmel lépett ki a kapun, és mosolyogva vett fel a földről egy rozsdabarna levelet, mely az almafáról, egyenesen a lába elé hullott.

MESEORSZÁG (7. fejezet)

A napok gyorsan teltek, Ancsa nem ért rá unatkozni. Osztálytársai többségével jól megértette magát, Ildikóval pedig sülve-főve együtt voltak.

Laci és Matyi úgy tűnt, leszálltak róla, bár csípős megjegyzéseikről nem szoktak le teljesen. Ancsa nem értette, miért kötözködnek vele, hiszen ő soha nem bántotta őket. Igyekezett levegőnek nézni a fiúkat, de szíve mélyén érezte, hogy ki nem állhatja őket, s azt kívánta, bárcsak eltűnnének mind a ketten.

Miri mostanában nem mutatkozott, igaz, Ancsa nem is kereste őt. Mióta barátokra talált, nem hiányzott neki a manólány társasága. Néha lelkiismeret furdalása támadt emiatt, s elhatározta, hogy este, lefekvéskor szól majd neki, de mire este ágyba került már olyan fáradt volt, hogy rendszerint azonnal elaludt.

Egyszer mégis látta őt, mégpedig akkor, mikor átvette a szép mesekönyvet, amit az Élettelen sivatag c. fogalmazásáért kapott. Miri az igazgató bácsi gomblyukáról integetett neki, s ő hálásan mosolygott vissza rá, de aztán ismét nem ért rá foglalkozni vele. Tanulnia

kellett, na és persze játszania a barátnőivel. Aztán jött a téli szünet, az ünnepek, majd a farsang melyek megint csak kitöltötték Anca életét.

Az első tavaszi napok igazi meglepetést hoztak. Egy szép, szombati napon, szülei mosolyogva közölték vele, hogy őszre kistestvére születik majd. Anca nagyon örült a híreknek, rögtön el is akarta újságotni barátnőjének, de nem találta őt otthon. Úgy érezte, szétfeszíti az izgalom, ha nem oszthatja meg valakivel azonnal.

- Miri! - kiáltotta el magát az udvaron.

Kicsit tartott tőle, hogy nem jön el, hiszen olyan régen nem találkoztak már. Miri azonban rögtön megjelent, vidáman nevetett a kislányra:

- Hívtál, itt vagyok, ragyogok!

- De jó, hogy eljöttél! Ne haragudj, hogy mostanában nem hívtalak, de tudod, rengeteg dolgom volt... és...

- Elég, elég! - kacagott a manó lány. - Nem kell mentegetőznöd, Anca. Ez a világ rendje. Te emberkislány vagy, neked az emberek között kell boldogulnod. Én annak örülök, ha eszedbe sem jutok, hiszen az azt jelenti, hogy jól érzed magad a tiéd között. Valószínű, egyszer teljesen elfelejtesz majd.

- Hogy mondhatasz ilyet! Én? Én soha nem felejtelek el.

- Lehet - nézett elgondolkodva a kislányra Miri. - Talán, te tényleg nem felejtesz majd el. Lehet, hogy te tényleg emlékezni fogsz rám felnőttként is. Ha tényleg így lesz, add át másoknak is azt a sok kalandot, amit együtt éltünk át. Rendben?

- Persze.

- És most mondd, miért hívtál? Talán bánatos vagy valamiért?

- Nem! Örülök! Képzeld, kistestvérem lesz! Úgy örülök neki!

- Ez valóban nagyszerű hír. Akarod látni őt?

- Persze, hogy akarom, de hát lehetséges ez?

- Előttünk nincs lehetetlen, tudod! Csukd be a szemed!

Anca behunyta a szemét, és ezzel megkezdődött a csodálatos utazás. Forogni kezdett körülötte a világ, s hamarosan megjelent előtte egy apró, furcsa valami, aki inkább hasonlított egy kis ebihalhoz, mint emberi lényhez.

- Mi ez? - húzta fel a szemöldökét a kislány.

- A kisöcséd. - felelte Miri.

- Ez? - szörnyülködött Anca. - Hiszen ez egy békaporonty.

- Így néz ki most. - nevette el magát a kismanó. - De nézd meg milyen lesz, ha megszületik.

A kis békaporonty nőni kezdett Anca előtt, s lassan átalakult. Feje egyre kisebb lett, keze, lába fejlődött, s végül egy nagyon aranyos fiúcsesemő vált belőle. Kék szemével egyenesen nővérére nézett, s foghíjas szája mosolyra húzódott. A kislány gyönyörködve nézte, és úgy érezte, hogy nagyon szereti az öccsét. Aztán eltűnt a kisbaba képe, és mikor Anca kinyitotta a szemét, már Miri sem volt sehhol.

Anya hasa egyre nagyobb lett, a bébi vidáman fickándozott odabent. Anca gyakran puszilgatta a nagy pocakot, s hangosan kacagott, mikor a kistestvére jól megrugdosta. Szülei nem értették miért olyan biztos abban, hogy a kisbaba fiú lesz, és a kislány nem árulta el nekik. Ez az ő titka volt, ami nem tartozott senkire. Esténként sokat beszélgettek arról, milyen lesz, ha az újszülött világra jön. Anya gyakran elmondta mennyire gyámoltalan, magatehetetlen lesz majd eleinte, s bizony többet kell majd foglalkozni vele, mint Ancával, aki olyan nagylány már. Anca fölényesen mosolygott mikor anya aggódott emiatt, s legszívesebben pörgette volna az idő kerekét. Alig várta, hogy karjában tarthassa kisöccsét. Már neve is volt. A Gábor és a Gabriella nevet választották ki a naptárból, ezért Gabikának szólították a kicsit. Egyedül Anca számára volt nyilvánvaló, hogy Gáborka rejtőzik anya pocakjában.

Elmúlt a tavasz, eltelt a nyár, a szünidő. Miri nem nagyon mutatkozott, bár a kislány gyakran érezte jelenlétét. Egy-egy nehéz dolgozat előtt behunyta a szemét, és a manólány segítségét kérte. Ilyenkor erő és nyugalom öntötte el, s könnyedén nézett a rá váró feladat elé. Néha, játék közben úgy tűnt neki, hogy a kismanó alakját látja megvillanni a faágak között, vagy hallani vélte a hangját. Este pedig, már félálomban gyakran hallotta, ahogy szép álmokat suttog neki.

Aztán, egy kora őszi hajnalon, anya ébresztette Ancát:

- Szeretnék elbúcsúzni tőled. Indulnunk kell a kórházba, a kistesód meg szeretne születni. Apa elkísér engem, rád addig a nagyi vigyáz, ő kint van a konyhában. Jó legyél, vigyázz magadra!

Anyáék elmentek, ő pedig olyan izgatott lett, hogy képtelen volt újra elaludni. Kiment nagyihoz a konyhába, segített neki reggelit készíteni. Közben arról faggatta, mennyi idő az, míg megszületik a kisbaba. Szomorúan vette tudomásul, hogy elég sok idő eltelhet még addig. Reggeli után át akart menni Ildikóhoz, de még időben észébe jutott, hogy ma van apukájának a névnapja, vendégeik is lesznek, így nem akarta zavarni. Egyedül ténfergett, először a lakásban, majd kiment az udvarra. Éjszaka nagy eső esett, hatalmas pocsolyák voltak mindenütt. Leguggolt az egyiknek szélére, nézte a vizet, s ahogy tükröződik benne az almafa. A pocsolya nagyon mélynek tűnt, holott tudta, még a tenyerét sem lepheti el. Mégis. Úgy érezte, ha nem vigyáz, egyenesen beleesik, s talán egy másik világban találja

magát. Ekkor vette észre Mirit, aki csendesen dudorászott magában. Az almafa tükörképének ágán üldögélt, onnan integetett hívó mozdulatokkal a kislánynak.

- Hogy mehetnék én oda? - akarta kérdezni Ancsa, de mielőtt még kinyithatta volna a száját, már ott ült a manó lány mellett, a faágon.

- Szia Miri, hogy kerülsz ide? - nézett rá csodálkozva.

- Téged vártalak. Tudom, hogy izgatott vagy, hiszen hamarosan megérkezik Gáborka. Gondoltam, addig segíthetnél kiszabadítani a hónapokat. Legalább nem unatkozol, míg vársz a nagy hírre.

- Mit csináljak? Miért kéne a hónapokat kiszabadítani?

- Mert a tizenkét nevetlen ördögfióka fogságban tartja őket. Ha nem segítesz rajtuk, félő, hogy nem lesz többé sem karácsony, sem húsvét, de még szüreti mulatság sem. Legalábbis itt, Meseországban.

- Ez itt Meseország?

- Igen. Nézz csak körül!

Ancsa lenézett, s tátva maradt a szája a csodálkozástól. Alattuk egy tisztás terült el, melynek különböző pontjain, egy-egy mese szereplői helyezkedtek el. Ott volt a mézeskalács ház a vasorrú bábával, Jancsival és Juliskával. Kicsit arrébb, Piroska indult nagymamájához, karján vitte kis kosárkáját, a sűrű erdőből pedig a farkas figyelte. Hófehérke sem hiányzott a hét törpével, s Hamupipőke, aki éppen üvegcipőcskáját próbálta a lábára.

- Gyere menjünk, dolgod van! - érintette meg Miri a kislány karját, aki hirtelen megijedt a feladattól.

- Miért éppen nekem? Én biztosan nem leszek képes rá, hogy kiszabadítsam a hónapokat.

- Te vagy az egyetlen akinek ez sikerülhet, fel a fejjel!

Így tehát útnak indultak Meseországban, s Ancsa nem bírt betelni a látvánnyal. Elhaladtak az alvó Csipkerózsika mellett, útközben pedig találkoztak a királyfival, aki a megmentésére indult. Hamarosan odaértek a három kismalac házikójához, és visszaköszöntek csizmás kandúrnak, mikor elmasírozott mellettük. Találkoztak a szegény ember legkisebb fiával, a hétfejű sárkánnyal, s eltotyogott mellettük a rút kiskacsa is. Végül egy erdei kunyhóhoz érkeztek, melyen színes felirat hirdette:

AZ ELVESZETT HÓNAPOK

- Ez az, megérkeztünk, ez már a mi mesénk. - állt meg a manó lány. - Innen már egyedül kell menned, én itt nem vagyok szereplő.

- De én honnan fogom tudni, mit kell csinálnom? - Ancsa egészen kétségbeesett.

- Ne félj, tudni fogod! Sok sikert!

A kislány belépett a házikóba, de senkit nem talált ott. Kicsit nézelődött, majd apró ajtót pillantott meg a másik oldalon. Lenyomta a kilincset, és belépett egy kisebb szobába. Mivel itt sem volt senki, habozás nélkül benyitott a következő ajtón is, mely egy egészen apró helyiségbe nyílt. Itt már nem volt egyedül. Vénséges vén anyóka mosolygott rá foghíjas szájával.

- Tudom mi járatban vagy, leányom. Az elveszett hónapokat keresed. Tudd meg, a tizenkét ördögfióka tartja fogságban őket: Bosszancs, Rossszesont, Hajdebaj, Gézengúz, Borzalám, Ejnyemár, Haddelhad, Kópéte, Derosszvag, Többsekell, Szeleburd és a legkisebb, Szélhámi. Nagyon nevetlen, nagyon önfejű mind a tizenkettő, nem lesz könnyű dolgod velük. Útravalóul adok neked egy tarisznya hamuban sült pogácsát, s egy flaska friss kútvizet. Járj szerencsével, leányom!

Ancsa köszönte szépen az útravalót, és kilépett a házikóból. Elindult az ösvényen, amely mellett keskeny folyó kanyargott. Alig tett meg néhány lépést, majdnem belebotlott egy rákba. Szerencsére még időben sikerült megállnia, nem taposott rá az állatra.

- De jó, hogy erre jöttél, kislány! Segítenél nekem megkeresni az ollómat? Letettem valahová, s most sehol nem találom. Itt kell lennie valahol, ebben a nagy fűben.

- Szívesen segítek. - szökött a kislány, s apránként kezdte átfésülni a területet. - Megvan! - kiáltott fel boldogan, s átnyújtotta a ráknak a vágószerszámot.

- Nagyon hálás vagyok. De jótett helyébe, jót várj! Ha segítségre lesz szükséged, tapsolj hármat, s mondd a következőket: **ÉN OLLÓDAT VISSZAADTAM, GYERE KIS RÁK, SEGÍTS RAJTAM!**

Ancsa megköszönte a tanácsot, elbúcsúzott a ráktól, és tovább indult. Ahogy ment, mendegélt, meglátta, hogy egy halacska vergődik a parton. Gondolkodás nélkül megfogta, visszadobta a folyóba a halacsát. Alig csobbant össze a víz a feje felett, a halacska újra felbukkant.

- Köszönöm, hogy megmentetted az életemet, de jótett helyébe jót várj! Ha bármikor segítségre van szükséged, csak tapsolj hármat, és mondd a következőket: **ÉLETEDET VISSZAADTAM, GYERE KIS HAL, SEGÍTS RAJTAM!**

Ancsa ballagott tovább, de mivel éhes is volt, fáradt is volt, megállt pihenni. A Napocska is egyre nagyobbakat pislogott, végül teljesen becsukta a szemét. Feljött a Hold, megjelentek a csillagok. A kislány egy darabig gyönyörködött az esti tájban, hallgatta a tücsökzenét, evett egy pogácsát, ivott egy korty vizet, majd álomra hajította fejét. Alig

csukódtak le azonban a pillái, keserves sírást hallott maga mellett. Kinyitotta szemét, s hát egy apró csillag sírdogált a fűben.

- Mi történt veled, csillagocska? - kérdezte a lány.

- Lepottyantam a Göncölszekérről. Félek, nem jutok már haza többé!

- Segíthetek rajtad valahogy?

- Egyetlen módon segíthetsz, ha akarsz. Vegyél a tenyeredre, nyújtsd karod az ég felé, és kívánd nagyon erősen, hogy újra odafönt legyek. Nagyon erősen kell rágondolnod, különben nem sikerülhet.

Ancsa tenyerére vette a csillagot, karját az ég felé nyújtotta, kívánta, hogy a csillag ismét odafönt legyen, de hiába, nem történt semmi.

- Erősebben, kívánd erősebben! - kiáltotta a csillag.

Még egyszer nekigyürközött, még erősebben gondolt a feladatra a kislány, azonban a csillagocska továbbra is a tenyerén maradt.

- Na még egyszer! - mondta saját magának, és harmadszorra sikerrel járt.

A csillag vidáman integetett a Göncölszekér tetejéről, s azt kiabálta: jótett helyébe jót várj! Ha valamikor segítségre lesz szükséged, tapsolj hármat, s mondd a következőket:
KÖSZÖND NEKEM, HOGY FENT RAGYOGSZ, MOST TE SEGÍTS, BAJBAN VAGYOK!

- Rendben van, csillagocska, jó éjszakát!

Alig helyezkedett el a kislány, hirtelen nagyon sötét lett, majd nem sokkal mellette nagy fényesség támadt.

- Segíts, kislány! - szólalt meg egy hang a feje felett. - Leesett a lámpásom. Enélkül nem tudok világítani, nem mutathatom az utat a vándoroknak.

- Ki szól hozzám? - forgatta a fejét Ancsa. - És hogyan tudok segíteni neked?

- Én beszélek, a Hold. Vedd fel a lámpást, és keresd meg a legmagasabb fát. Mássz fel a tetejére, nyújtsd fel a lámpát. Én lehajolok érte, amennyire csak tudok, így talán sikerülni fog.

Ancsa mindent úgy tett, ahogy hallotta. Kezébe vette a lámpást, felmászott vele a legmagasabb fa tetejére, s olyan magasra nyújtotta a kezét, amennyire csak bírta. A Hold meg lejött olyan alacsonyra, ahogy csak bírt, s így nagy nehezen visszakerült a lámpa az égre.

- Köszönöm a segítséget! Jótett helyébe jót várj! Bármikor bajba kerülsz, csak tapsolj hármat, és mondd a következőket: LÁMPÁSODAT VISSZAADTAM, GYERE MOST HOLD,SEGÍTS RAJTAM!

Az éjszaka hátralévő része eseménytelenül telt, pirkadatkor Ancsa újra útnak indult. Hosszú percek, órák teltek el, a Nap egyre melegebben sütött. Pogácsájának és vizének fele már elfogyott, mikor egy hétfejű sárkányba botlott. Első gondolata a menekülés volt, hiszen nem minden nap találkozik az ember ilyen szörnyeteggel, azonban a sárkány sírt, ami megállásra készítette a kislányt. Óvatosan közelebb ment hozzá, s mivel a sárkány nem bántotta, megkérdezte tőle:

- Neked meg mi bajod van?

- Jaj, ne is kérdezd! A lábam. Nagyon fáj a lábam.

- Mi történt a lábaddal?

- Belement egy tüske, rá sem bírok állni.

- Én kihúzom neked, ha megígéred, hogy nem bántasz.

- Dehogy bántalak! Nem bántok én senkit! Hiszen éppen ezért zavartak el a többi meséből, mert senkit nem vagyok képes bántani. Még tisztességesen tüzet okádni sem tanultam meg. Szedd ki ezt a tüskét, mert nagyon szúrja a talpam!

Ancsa egyetlen rántással megszabadította a sárkányt a tüskétől, mire az hálásan azt mondta:

- Jótett helyébe jót várj! Csak hívj, ha segítségre van szükséged! Tapsolj hármat, és mondd azt: SZÚRÓS TÜSKÉDET KIHÚZTAM, GYERE SÁRKÁNY SEGÍTS RAJTAM, s én azonnal segítségedre sietek majd.

- Köszönöm, igazán kedves vagy. Vigyázz a lábadra! - ment tovább a kislány.

Délfelé járt már az idő, mikor újra megszólította valaki. Mégpedig nem más, mint a Nap az égről.

- Segítened kell rajtam! Fogytán az erőm, elfogyott a tüzelőanyag a kemencémből. Ha nem segítesz, kihülök teljesen.

- Mit kell tennem?

- Nézz a hátad mögé! Látsz ott egy halom fát és egy baltát. Hasogass tűzifát, aztán vidd el a kemencéig, s dobd bele!

Ancsa megfordult, meglátta a baltát és a farakást. Hozzálátott, tűzifát hasogatott belőle,

aztán elhordta a kemencébe. Tizenkétszer kellett fordulnia, mire mindet odavitte, már a nyelve is lógott a fáradtságtól. A Nap elismerően nézte, majd megszólalt:

- Jótett helyébe jót várj! Ha bármikor a segítségemre szorulsz, tapsolj hármat, és hívj ezekkel a szavakkal: BEFŰTÖTTEM KEMENCÉDET, GYERE SZÉP NAP, SEGÍTS KÉRLEK!

Ancsa búcsút intett, s vándorolt tovább. Egy erdőn keresztül vezetett útja, ahol egy mókusmama szólította meg:

- De jó, hogy erre jöttél! Dolgom van a Kerekerdei Tölgyfabankban, s nincs kire hagynom a kicsinyeimet. Megtennéd, hogy vigyázol rájuk, míg visszajövök?

- Örömmel. - felelte a lány, és felmászott egy vastag ágra, a mókus odú mellé. Nem vállalt könnyű feladatot, mert a mókuscsemeték hol veszekedtek, hol vakmerő mutatványokat hajtottak végre, Ancsa egyfolytában attól tartott, hogy összetörik magukat. Ezért jobbnak látta, ha lefoglalja őket valamivel, különböző játékokat talált ki nekik. Mikor mókusmama megérkezett, a kislány és a kismókusok éppen körjátékokat játszottak. Az öreg mókus nem győzött hálálkodni, s azt mondta:

- Jótett helyébe jót várj! Talán, egyszer még meghálálhatom neked a segítségedet. Ha szükséged van rám tapsolj hármat, és hívjál bátran a következő szavakkal: GYEREKEKNEK ŐRE VOLTAM, KICSI MÓKUS, GYERE GYORSAN!

Ancsa folytatta a vándorlást. Kiért az erdőből, s egy dombtető felé tartott. Egészen addig ment, míg megpillantotta a szelet, aki vastag kötelekkel egy fához volt kötözve. Dúlt-fúlt mérgében, s megkönnyebbülten sóhajtott fel, mikor észrevette a gyereket.

- Szabadíts ki! A rosszcsont ördögfiókák megkötöztek. Ne félj, nem bánod meg, csak segíts rajtam!

A kislány kibogozta a vastag csomókat, a szél szabad volt.

- Mondtam, hogy meghálálom jószágodat. Jótett helyébe jót várj! Jegyezd meg a következő mondatot, s hívj, ha segítségre szorulsz: SZABADSÁGOD VISSZAADTAM, GYERE TE SZÉL, SEGÍTS RAJTAM! Mielőtt kimondod, ne felejts el hármat tapsolni!

Miután búcsút intett a szélnek, ment tovább a kis vándor, egyenesen az ösvényen. Ahogy ment, mendegélt, egyszer csak hatalmas zápor támadt. Eleinte nem bánta a dolgot, gondolta, legalább felfrissül egy kicsit. Ám az eső csak nem akart elállni, egyre jobban zuhogott.

- Sajnos kiszakadt a felhő, - szólalt meg egy esőcsepp. - ha azt akarod, hogy elálljon az eső, be kell foltoznod a lyukat.

Ancsa nyomban nekilátott a munkának, egy-kettőre megvarrta a szakadást.

- Jótett helyébe jót várj! - szólalt meg a felhő - ha hármat tapsolsz, és azt mondod: MEGFOLTOZTAM AHOL SZAKADT, GYERE FELHŐ, TARTSD A SZAVAD!, én máris ott termek, és segítek, ha szükséged van rám.

A nagy munkában alaposan megéhezett, megszomjazott, leült tehát, s hozzálátott a falatozáshoz. Már csak egyetlen pogácsája, egyetlen korty vize volt, de alig emelte a szájához, két lovacska termett előtte. Könyörgő szemekkel néztek rá:

- Három napja nem ettünk, nem ittunk semmit, had együnk a pogácsádból, had igyunk a vizedből!

A kislány sóhajtott egyet, kettétörte a pogácsát, és elosztotta a lovak között, majd így tett a vízzel is. Ezután éhesen, szomjasan tovább indult. A lovacskák utánaszóltak:

- Ne félj, nem feledkezünk meg rólad. Jótett helyébe jót várj! Ha segítségre van szükséged, mondd a következőket: ETTETEK IS, ITTATOK IS, SEGÍTSETEK MOST, NEKEM IS!

Alig látott már az éhségtől és a szomjúságtól Anca, mikor a dombtető közepénél, egy diófa állította meg.

- Gyere kislány, segíts nekem. Verd le rólam a diót, nem bírom már tartani.

Szívesen segített a fának a kislány, s alaposan belakmározott a finom dióból. A fa megköszönte a segítséget, s azt mondta:

- Jótett helyébe jót várj! Ha bajba jutsz, hívj a következő szavakkal: A SOK DIÓ MIND LEHULLOTT, GYERE SZÉP FA, BAJBAN VAGYOK.

Anca tovább indult, s megkönnyebbülten vett észre egy kutat. Mivel nagyon erős szomjúság kínozza, jó nagyot ivott a hús, tiszta vízből. Most már sem éhes, sem szomjas nem volt, könnyebben folytatta az utat.

Hamarosan felért a domb tetejére, s elindult arrafelé, amerre egy nyíl azt mutatta: ÖRDÖGFIÓKÁK. Látott tizenkét házat egymás mellett, egyenesen feljűk tartott. Az elsőre, piros betűkkel az volt írva: BOSSZANCS.

A kislány belépett a házba, ahol nem mindennapi látvány fogadta. December össze-vissza volt kötözve, potyogtak a könnyei, és közben karácsonyi dalokat énekelt. Bosszancs előtte ült a széken, és veszekedett vele:

- Mondtam, hogy újabbat énekelj. Ezeket már meguntam.

- Nem tudok többet. - sírta December.

- Mit csinálsz, Bosszancs? Miért kötözted meg szegény Decembert? - kérdezte Anca.

- Hogy miért? Mert imádom a karácsonyt, és azt akarom, hogy minden nap karácsony

legyen. De mindig ugyanazokat a dalokat ismétlgeti. Unalmasabb, mint gondoltam.

- Na látod! Unalmas, ha minden nap karácsony van. Engedd el szépen!

A kisördög elgondolkozott a dolgon, majd dacosan azt mondta:

- Hogyisne! Nem azért fogtam meg, hogy most meg elengedjem! De tudod mit? Ha ki tudod szabadítani, a tiéd lehet. Kapsz rá tíz percet, én kint leszek a másik szobában.

Amikor magukra maradtak, Ancsa megpróbálta lefejtetni a kötelet a fogolyról, de be kellett látnia, hogy nem boldogul vele. Ekkor azonban eszébe jutott a rák, és hogy mit ígért neki. Hármat tapsolt, és azt mondta:

- ÉN OLLÓDAT VISSZAADTAM, GYERE KIS RÁK, SEGÍTS RAJTAM!

- Hívtál, itt vagyok! - jelent meg a rák. - Mit kívánsz tőlem?

- Segíts kiszabadítani Decembert, vágd el a köteleket!

Egy-két nyisszantás, December kiszabadult. Fel is pattant gyorsan, sietett a dolgára, hiszen nagyon várták Meseország lakói. Ancsa pedig átment a következő házba, melyen ezt olvasta: ROSSZCSONT. Bement a szobába, ahol a kisördög egykedvűen üldögélt.

- Hol van Január? - kérdezte a kislány.

- Itt, ebben a ládában. - mutatta Rosszcsont.

- Miért tartod bezárva?

- Mert a legjobb hónap a január. Ilyenkor indul az új év, hideg van, esik a hó. Bár igaz, ami igaz, kezd unalmassá válni ez az állandó szürkeség.

- Akkor engedd, hadd szabadítsam ki őt!

- Csak tessék, itt a láda.

- És hol a kulcsa?

- Kint, a tó fenekén - nevetett az ördög. - Menj, keresd meg, ha akarod!

Ancsa kiballagott a tó partjára, hármat tapsolt, majd megszólalt:

ÉLETEDET VISSZAADTAM, GYERE KIS HAL, SEGÍTS RAJTAM!

Ebben a pillanatban fodrozódni kezdett a tó vize, felbukkant a kis hal a kulccsal a szájában. A lány már ment is, nyitotta a ládát, így már Január is szabad volt.

- Megyek ,hogy kezdődhessen az új esztendő - emelkedett a magasba, és hamarosan eltűnt Ancsa szeme elől.

Ő pedig folytatta az útját, ment a harmadik házhoz, melyen az állt: HAJDEBAJ.

A harmadik kisördög éppen vacsorázott, mikor benyitott hozzá.

- Szia, mit keresel itt? - szólt a kislányhoz.

- Februárért jöttem.

- Akkor nyugodtan vissza is fordulhatsz, mert ő már az enyém.

- És minek kell ő neked?

- Hogy minden nap farsang legyen, mert az olyan, de olyan vidám dolog!

- Hol van most?

- Keresd meg, ha annyira akarod. Ha sikerül, nem bánom, elviheted.

Ancsa kiment a házból, de kellemetlen meglepetés fogadta. Míg odabent alkudozott Hajdebajjal besötétedett, az orra hegyéig sem látott.

- Talán a csillagocska tud nekem segíteni - gondolta. Hármat tapsolt, és már mondta is:

- KÖSZÖND NEKEM, HOGY FENT RAGYOGSZ, MOST TE SEGÍTS, BAJBAN VAGYOK!

- Itt vagyok, miért hívtál? - szólalt meg a csillag.

- Meg kell találnom Februárt. Tudsz nekem segíteni? Azt sem tudom, merre keressem.

- Tudom hol van, gyere mutatom az utat. Kövess!

A csillagocska fényesen ragyogni kezdett, és megindult az égen, Ancsa pedig követte őt. Hamarosan egy erdei házikóhoz érkeztek.

- Itt van bezárva. - mondta a csillag. - A kulcsot pedig a lábtörlő alatt találod.

Minden úgy volt, ahogy mondta. Február a házikóban kuporgott, és nagyon örült, mikor kiszabadították.

- De jó, hogy jöttetek, a gyerekek már nagyon várják a farsangot! - kiáltotta, és már ment is a dolgára.

Ancsa is folytatta útját, ment a negyedik házhoz, mely piros betűkkel hirdette:

GÉZENGÚZ. Nem sokat töprengett, benyitott a házba. A kisördög éppen lefekvéshez készülődött, morcosan pislogott a kislányra.

- Márciusért jöttem. - válaszolt a ki nem mondott kérdésre Ancsa.

- Ő az enyém. Elhozta nekem az örök tavaszt. - nézett még durcásabban Gézengúz. - Most pedig menj, és hagyjál aludni!

- Én innen nem megyek el Március nélkül!

- Hát akkor keresd meg! - vetette oda az ördögfióka, majd a fal felé fordult, s elaludt. Ancsa kiment az udvarra és felkiáltott a Holdnak:

- LÁMPÁSODAT VISSZAADTAM, GYERE MOST HOLD, SEGÍTS RAJTAM!
Világíts nekem Holdacska, meg kell találnom, Márciust!

Ekkor a Hold feljebb csavarta lámpását, egyszeriben nappali világosság támadt.

- Merre vagy Március? - kérdezte a kislány, és hamarosan meghallotta a választ.

- Itt vagyok, az almafa mellett.

Március összekötözve hevert a földön, s hálásan tekintett Ancsára mikor kiszabadította.

- Köszönöm szépen! - kiáltotta, majd kinyújtózta elgémberedett tagjait, és a levegőbe emelkedett.

A Hold is elköszönt, elballagott lefeküdni. Helyette feljött a Nap, ébredezett a világ. A madarak belekezdtek a reggeli köszöntő dalolásába, a kakasok ébresztőt fújtak a baromfiudvaron. Reggel lett. Ancsa álmos volt ugyan, ám eszébe sem jutott lefeküdni. Ment az ötödik házhoz. BORZALÁM - olvasta a betűket a háztetőn. Az ötödik ördögfióka meglehetősen harcos kedvében volt.

- Mit akarsz itt? Hogy mertél bejönni engedély nélkül?

- Hogy mit akarok? Áprilist. Miért fogtad őt meg?

- Semmi közöd hozzá ugyan, de azért elmondom. Mert azt akarom, hogy mindennap jöjjön hozzám a húsvéti nyuszi. Látod, már itt is van.

A nyuszi valóban megérkezett, kis talicskában toltta maga előtt a sok piros tojást és csakinyuszi. Fülei bánatosan lekonyultak, s nagyon fáradtnak látszott szegény. Április a sarokban állt, és a könnyeit hullatta.

- Engedd őt el, nem látod milyen szomorú? - kérdezte a kislány, mire Borzalám dacosan megrántotta a vállát:

- Mi közöm neked ahhoz? Innen ugyan el nem megy többé! Ancsa gyorsan tapsolt hármat, majd megszólalt:

- SZÚRÓS TÜSKÉDET KIHÚZTAM, GYERE SÁRKÁNY, SEGÍTS RAJTAM!

Ebben a pillanatban ott termett a sárkány, s mérgesen fújt egyet. Borzalám ijedten meredt a váratlan jövevényre:

- K-ki vagy, te, és mit akarsz itt?

- Én vagyok a félelmetes, a rettenetes, a nagyerejű hétfejű sárkány. Azonnal engedd el Áprilist, különben velem gyűlik meg a bajod!

- Ó, már hogyné engedném, hiszen csak tréfa volt az egész... hihhi!... csak egy jó tréfa... nem gondoltam ám komolyan... ugye ti sem hittétek el?... csak menjen, menjen, mit is kezdenék itt vele, különben is, olyan szomorú szegény...

Április, a sárkány, és Ancsa hasukat fogták a nevetéstől, úgy támolyogtak ki a házból. Könnyebben ment a dolog, mint képzelték. Borzalám, a nagy szájhős!

- Igazán büszke vagyok magamra - jelentette ki a hétfejű, - sikerült megijesztenem egy valódi ördögöt. Még a végén igazi sárkány válik belőlem.

- Nagyon jól csináltad. - dicsérte meg Ancsa, aztán elbúcsúzott a többiektől, s a hatodik ház felé vette az irányt. EJNYEMÁR - hirdették a betűk a házon, s a kislány bement az ajtón. Ejnyemár éppen Májust noszogatta:

- Gyorsabban fújd a lufikat! Kell még egy piros, és kell még három kék, egy zöld... - ahogy észrevette Ancsát, elhallgatott, és csodálkozva meredt a kislányra.

- Ki vagy te, és minek köszönhetem a látogatásodat?

- Ancsának hívnak, és azért jöttem, hogy magammal vigyem Májust.

- Szó sem lehet róla! Hogy lesz akkor mindennap gyereknapi lufikkal, habos tortával, Vidám Parkkal?

- Eljön az minden évben, úgy, ahogy a többi ünnep is. Ha nincsenek hétköznapiak, nem jelentenek örömet az ünnepek. Engedd el szépen Májust, és akkor jövőre újra meglátogat.

- Csak a testemen keresztül! - állt a kisördög az elraboltság hónap elé.

Ancsa kicsit gondolkodott, majd hármat tapsolt, és kimondta:

- BEFŰTÖTTEM KEMENCÉDET, GYERE SZÉP NAP, SEGÍTS KÉRLEK!

- Jaj, jaj, megvakultam! - kapta a kezét a szeme elé Ejnyemár, mert a Nap, egyenesen felé irányította sugarait.

A többiek kihasználták a pillanatot, kiosontak a házból.

Ancsa ment a HADDELHAD felirat irányába, a hetedik házhoz. Az ördögfi gúnyosan mosolyogva állt az ajtóban, kezét csípőre téve figyelte őt.

- Tudom miért vagy itt. - szólalt meg, mikor a lány odaért. - Ki akarod szabadítani Júniust, igaz?

- Igaz. Hol van?

- A fa tetején - nevetett Haddelhad, - menj fel érte, ha annyira akarsz. Remélem nem akarsz, mert igen szeretem a nyarat, különösen a júniust, ugyanis akkor van a születésnapom.

Ancsa szomorúan méregette a hatalmas fát, melyre az ördög mutatott. Képtelenség felmászni oda, hiszen alig látszik a teteje! Ekkor jutott eszébe a mókus. Hármat tapsolt, s azt mondta:

- GYEREKEKNEK ŐRE VOLTAM, KICSI MÓKUS, GYERE GYORSAN!

Még észbe sem kaptak, máris előpenderült a mókus. Villámgyorsan felmászott a fa tetejére, a következő pillanatban pedig már hozta lefelé óvatosan Júniust.

- Viszlát, Haddelhad! - kiabáltak vissza az elképedt ördögnek, s Ancsa máris ment a nyolcadik házikó felé.

- KÓPÉTE - olvasta a feliratot, s hamarosan megpillantotta a ház gazdáját. A kisördög a kertjében dolgozott, morcosan pillantott a belépőre.

- Minek jöttél ide, senki nem hívott.

- Nem is vártam hívásra, Júliusért jöttem.

- Amiatt kár volt fáradnod, akár vissza is fordulhatsz. Biztos helyre rejtettem, soha meg nem találod!

- Minek kell ő neked? Miért jó, hogy itt őrzöd szegényt?

- Miért? Mert nagyon szeretem a kánikulát, és nagyon szeretem azt, ha saját, külön bejáratú kánikulagyártó van a kertemben. Jó tudni, hogy Július egyedül az enyém, ezen túl csak és kizárólag nekem ontja a meleget.

Ancsa belátta, hogy hiába győzködi a makacs ördögöt, semmire nem megy vele. Hármat tapsolt tehát és azt mondta:

- SZABADSÁGOD VISSZAADTAM, GYERE TE SZÉL, SEGÍTS RAJTAM!

Hatalmas szélvihar támadt, ami magasba repítette a fák alatt szétterülő lehullott gyümölcsöket. Ebben a pillanatban előkerült a gyümölcshegy alól a könnyes szemű Július. Nem is várt biztatást, ahogy megérezte a szabadság ízét, hálát rebegett megmentőinek, és visszament oda, ahol valójában lennie kellett. A kilencedik házon girbe-gurba betűkkel az állt: DEROSSZVAGY, a ház gazdája pedig egy hordóhasú, apró lábú ördögfióka volt, aki sunyin pislogott a belépő kislányra.

- Tudom, hogy Augusztusért jöttél, de nem adom őt vissza. Nekem kell a sok nyárvégi gyümölcs, csak nekem! És, ha nem lehet csak az enyém, ne legyen senki másé sem! Égjen el Augusztus, pusztuljon minden kincsével együtt!

Ahogy ezt kimondta, a megköztözött fogoly lángra kapott. Ancsa nem töprengett egy pillanatig sem, három tapsolás után kimondta:

- MEGFOLTOZTAM, AHOL SZAKADT, GYERE FELHŐ, TARTSD A SZAVAD!

Ahogy az utolsó hangot is kiejtette, sűrű cseppekben hullani kezdett a nyári zápor, mely pillanatok alatt eloltotta a tüzet. Augusztus kissé megperzselődött ugyan, de komolyabb baja nem történt, így gond nélkül útra kelhetett.

Ancsa fáradtan, de a sikeres mentés miatt jókedvűen vándorolt TÖBBSEKELL háza felé. A tulajdonos karba tett kézzel, szélesen vigyorogva, a kapuban várta.

- Talán csak nem Szeptember kellene? Meg is kaphatnád, ha okosabb, ügyesebb és főleg, erősebb lennél nálam! De nem vagy, mert én vagyok a legokosabb, a legügyesebb és főleg, a legerősebb a világon! És én nem adom át neked, de nem ám, sőt úgy ellátom a bajodat, hogy megemlegeted, ha nem hordod el még idejében az irhádat! És akarod tudni, hogy végzek veled?

De Ancsa nem akarta tudni, inkább gyorsan elsuttozta:

- A SOK DIÓ MIND LEHULLOTT, GYERE SZÉP FA, BAJBAN VAGYOK!

Nem volt kedve már mosolyogni az ördögnek, de a gúnyolódástól, a fenyegetőzéstől is elment a kedve! Nem is csoda! Ugyanis százával hullott a dió olyan szaporán, hogy nem győzte kapkodni a fejét. Ezt a pillanatot használta ki Szeptember a menekülésre, és Ancsa is továbbállt. A következő házon SZELEBURD felirat volt olvasható. A ház tulajdonosa egykedvűen hallgatta, mit is szeretne a kislány.

- Tessék, vidd, ha akarod. Nem sok hasznát veszem úgysem, hiszen lesántult. Pedig egy Októbertől igazán elvárható, hogy estétől reggelig, reggeltől estéig táncoljon a szüreti bálon!

- Mit érek a szabadságommal, hiszen nem tudok járni, repüléshez sincs erőm!- sírt a bánatos hónap.

- Ne sírj, könnyen segíthetünk ezen. - szólt Ancsa, és három tapsolás után, kimondta a bűvös szavakat:

- ETTETEK IS, ITTATOK IS, SEGÍTSETEK MOST, NEKEM IS!

- Mit parancsolsz, kis gazdánk? - termett ott a két paripa.

- Vigyétek Októbert oda, ahová kívánja - felelt a kislány, és mosolyogva nézte, ahogy az egyik lovacska gyengéden hátára vette a fájós lábú hónapot.

Ancsa átment az utolsó házhoz, melyen piros felirat világított: SZÉLHÁMI.

- Jöttem, hogy megkérjelek, engedd szabadon Novembert. - fordult a legkisebb ördögfiókához.

- Semmi akadály. Egyetlen feltétellel.

- Mi az a feltétel?

- Ó, csak egy apróság... teljesítened kell egy feladatot!

- Mi az a feladat? Szívesen teljesítem.

- Énekelj el nekem egy dalt. - válaszolt az ördög, és csúfondárosan mosolyogni kezdett.

A kislány elsápadt, majd elvörösödött. Ezt az egyet képtelen megtenni.

- Kérj bármit, csak ezt az egyet ne! - nézett könyörögve Szélhámira, aki erre megrántotta a vállát:

- Nem kötelező. Akkor November nálam marad. Úgyis a kedvenc hónapom. Szeretem, amikor először lesz fagyos az üveg, mikor leesik az első hó.

Ancsa egyik lábáról a másikra állt, tanácstalanul nézett Novemberre. Az összekötözött hónap kacsintott egyet, s Ancsa, lesz, ami lesz, belekezdett. Először alig hallhatóan, orra alatt dűnnyögve, majd egyre bátrabban, hangosabban énekelt.

- Gratulálok! - mondta a kisördög, amikor vége lett a dalnak, és ő maga oldotta ki November köteleit.

A kislány boldogan integetett az elszálló hónap után, s lassan elindult visszafelé. A fáradtságtól s a büszkeségtől, szinte önkívületben ballagott, egészen addig, míg egy aranyszínű kapuhoz érkezett. VÉGE - villogtak a betűk a kapun, s mikor a kislány átment alatta, őt is körülvette, betakarta az aranyfény.

A kapu túloldalán Miri várta.

- Gratulálok! Szép volt, Ancsa! Örökre hálásak lesznek neked Meseország lakói.
- Az utolsó feladat volt a legnehezebb.
- Tudom. - bólintott a manó komolyan. - De sikerült, és ez a lényeg. Most pedig gyere, vissza kell menned. A nagymamád valami fontosat akar mondani neked.
- Megszületett a kistestvérem?

Miri mosolyogva bólintott, a következő pillanatban azonban már sehol nem volt. A kislány egyedül ült a pocsolya szélén, és bámulta az almafa tükörképét a vízben.

- Ancsa, Ancsikám! Gyere ide kis bogaram! - hallatszott a ház felől.

Ancsa felpattant, s izgatottan futott be a házba.

- Megszületett? Fiú, ugye?
- Igen. Megérkezett a kisöcséd, Gáborka. - mondta nagyfi, és átölelte a kislányt.

A SZIVÁRVÁNYON TÚL (11. fejezet)

Egy esős, őszi napon, különös hangulat lett úrrá Ancsán.

Csak ült a szobájában, és mindenféle gondolatok keringtek a fejében. Nézte a szemerkélő esőt, és váratlanul az jutott eszébe, milyen érdekes volt, amikor Miri elvitte az Évszakok Birodalmába. Láta maga előtt Őszország apró levélfestő törpikéit, Télország táncoló hópihéit, Tavaszország virágbölcsijét és a nyárországi napfűtőket.

Aztán egy másik képet látott maga előtt, a virágok bálját, amikor a szebbnél szebb virágok táncra perdültek. Milyen kecsesen mozogtak a szélmuzsikára! És amikor az erdőben járt a manólánnyal, és együtt táncolt a tündérekkel?

Aztán az jutott eszébe, amikor Toll királyt hallgatta a madarak gyűlésén, meg az, ahogy a sivatagban tevegelt. Büszkén gondolt vissza a meseországi kirándulásra, hiszen sikerült kiszabadítania a tizenkét fogságba esett hónapot.

Mosolyogva emlékezett a harcsalagzira, és visszapörgette azt a napot, amikor a múltba és a jövőbe repítette Miri. Különösen ennél a képnél időzött sokáig.

Vajon milyen lesz felnőttként élni? Milyen lesz a világ akkor, hogy alakul az élete? Nagyon távolinak tűnt még mindez, de most először tudatosult benne, hogy bekövetkezik egyszer, hiszen ez valóság, nem is kell hozzá varázsige! Hirtelen nagyon megijedt attól, hogy nem látja többé manóbarátnőjét, de megkönnyebbülten vette észre, hogy máris ott ül előtte.

- Félttem, hogy nem jössz - vallotta be neki.

- Mindig jövök, ha akarsz, hiszen mondtam.

- Igen, de éppen az a gond, hogy...

- Tudom. - bólintott mosolyogva a manó. - Az a gond, hogy akarsz is, meg nem is. Szeretnél nagy lenni, de szívesen maradnál gyerek is közben. Ne félj, nem kell lemondanod egyikről sem, legalábbis nem úgy, ahogy gondolod. Gyere, elviszlek valahová!

Ancsa együtt énekelte Mirivel a varázsdalt:

*Nézz magadba, hisz a fényes szivárványon túl,
Nem állhat már senki eléd, te vagy ott az úr.
Ne gördíts hát akadályt a képzelet elé,
Gyere velem, indulunk a szivárvány mögé!*

Ez aztán, különleges utazás volt. Később, amikor felidézte magában, nem is tudta megfogalmazni, hogy mit látott, mert tulajdonképpen MINDENT. Látta az egész világot. Látta a nappalokat és látta az éjszakákat. Érezte a meleget, de érezte a hideget is. Hallotta a hangokat: a nevetést, a sírást, a tücsökciripelést, a madárcsicsergést, a kutyaugatást, az emberi beszédet, a zenét, a különböző gépek dübörgését. Látta a hegyeket, látta a vizeket, az erdőket, a pusztákat. Lábával érintette a selymes fűvet, a szúrós szénát, a puha homokot, a kemény követ, és érezte bőrén a vízcseppeket is. De ott voltak az illatok is: a frissen nyírt fű, az orgonáé, az érett, lédús őszibaracké, az elkészült ebédé, meg a kellemetlenek: a trágya, a leégett rántás, a füstölő teherautók szaga. Érezte az ízeket is Ancsa, a sós mogyoróé, a keserű orvosságé, a savanyú citromé, az édes csokoládéé.

- Látod, érzed, Ancsa? - nevetett Miri. - Ez mind a tiéd, hát vigyázz rá! És tiéd a sokszáz, ezer szín is, ami körülvesz! Látod, a Nap aranyát, a Hold ezüstjét, a kék égboltot, a piros almát, a zöld lombokat, a sárga virágot? A tiéd Ancsa, meg az övéké...

Embereket látott ekkor a kislány, csecsemőket és aggastyánokat, okosakat és butákat, szépeket és csúnyákat, alacsonyakat és magasakat, soványakat és kövéreket, egészségeseket és betegeket, fehér és fekete bőrű embereket. Ezután megérkeztek egy tisztásra, ahol rengeteg gyerek köszöntötte őket. Mind másmilyen volt, különbözött a

bőrszínük, különböző nyelven beszéltek, mégis nagyszerűen értették egymást. Voltak köztük olyanok, akik nem hallottak, nem láttak, tolókcocsiban ültek, testi vagy szellemi fogyatékoságuk miatt segítségre szorultak. Itt nem számított mindez, együtt énekeltek valamennyien, s Anca is együtt énekelt velük:

A távoli Afrikában
Négerek a kisbabák,
Néhány helyen, Ázsiában,
Ferde szemű a család.

Európában, fent északon,
Fehér bőrű a baba,
Kéken világít a szeme,
Szőke színű a haja.

Van ilyen is, van olyan is,
Azt hiszem, ez tudható,
Nem is lehet letagadni,
A különbség látható.

Mégis, mégis, a világon
Egyformák a gyerekek,
Mindannyian értékesek,
Hisz mindnyájan emberek!

Van, akinek főkakolyók
Legkedvesebb barátja,
És a jeges hókunyóban
Ebédel a családjá.

Van, aki a tűző napon,
Sivatagban tevegél,
Másoknál meg kígyóleves
A nemzeti eledel.

Van ilyen is, van olyan is,
Azt hiszem, ez tudható,
Nem is lehet letagadni,
A különbség látható.

Mégis, mégis, a világon
Egyformák a gyerekek,
Mindannyian értékesek,
Hisz mindnyájan emberek!

Van, aki a családjával,
Egészségben éldegél,
S van olyan is, aki beteg,
Küzd a sorssal mindenért.

Van, akinek összes kincse
Egyetlen kis fadarab,
Másoknak meg sok-sok játék,
Külön szoba is akad.

Van ilyen is, van olyan is,
Azt hiszem, ez tudható,
Nem is lehet letagadni,
A különbség látható.

Mégis, mégis, a világon
Egyformák a gyerekek,
Mindannyian értékesek,
Hisz mindnyájan emberek!

Mikor a zene, véget ért, Miri hazavezette Ancsát, és hamarosan a szobájában állt, újra az ablak előtt Sokáig hallgattak, majd a kismanó azt mondta:

- Úgy gondolom, most hosszabb ideig nem találkozunk, Anca.

- Miért mondod ezt?

- Nagylány lettél, hamarosan felnősz, szépen, lassan elfelejtesz majd.

- Nem hiszem. - szólalt meg csendesen a lány, és tünődve nézett maga elé.

- Lehet, - válaszolt a manó - de nem is az a lényeg, hogy rám emlékezzél, fontosabb, hogy az maradjon meg benned, amit mutattam neked! Soha ne felejtsd el, hogy barátaid a fák, a madarak, a virágok! Ne felejtsd, hogy az emberek sokfélék, és éppen ezért különleges, értékes mindegyikük! A csodálatos utazásokról sem kell lemondanod, hiszen egy jó könyv segítségével könnyedén eljuthatsz a világ bármely tájára, a Tudomány Birodalmába, vagy akár Meseországba is. Őrizd meg gyermekkorod egy darabját, és vedd elő bátran, amikor csak teheted. Ha felnőttként is képes leszel rácsodálkozni egy érdekes kavicsra, vagy egy különleges felhőre, akkor nem voltam veled hiába! Jól rejtsd el tehát ezt a képességet, hogy aztán majd tovább adhasd a gyerekeidnek, s ők is tovább adják saját gyerekeiknek! Most pedig, minden jót, Anca!

- Viszlát, Miri! - nézett utána a lány, és maga is meglepődött rajta, hogy egyáltalán nem érzett szomorúságot a búcsú miatt.

Teltek a napok, a hetek, az évek, s Miri már alig-alig játszott szerepet Anca életében. Egy-egy futó gondolat erejéig néha eszébe jutott, ám annyi minden más foglalkoztatta, hogy végül elfelejtette egészen.

Illetve, sok-sok év elteltével...